

ناول

نیمگری

ژوند

Ketabton.com

لیکوال: رفیع الله علي حیدر
ډیزاین: سید ادريس سادات

0731363201

نیمگری ژوند ناول

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم .	نیمگری ژوند (ناول)
لیکوال .	رفیع الله علی حیدر
پښتی ډیزاین .	سید ادريس (سادات)
چاپ کال .	۳۱۱۲۱۴۰۱
د لیکوال ۱ شمارة .	0730432762
د لیکوال ۲ شمارة .	0797335830
چینل .	https://t.me/sadatketabtoon

که چیرې تاسې هم خپل کتاب ته ډیزاین ورکوی نو له موږ سره په تماس کې شئ...

0779011816

RAH

ډالۍ!

دا ناول دې زما گرانې
اوڅوړې مور جاني ته ډالۍ
وي.

نیمگری ژوند ناول

سریزه:

د لیکوال خبری

گرانو او محترمو لوستونکو!

د خپل مور او پلار خدمت وکړی.

خدای دې نکړي.

که سبا ستاسې مور او پلار له دنیا ولاړل، نو
باور وکړئ چې د خپل مور او پلار غوسه به
مو هم یادېږي.

نو راشي ملگرو!

د خپل مور او پلار خدمت وکړی.

مننه او احترامات.

او ستاسې د دعاوو په هیله.

نیمگری ژوند ناول

د سهار اته بجی به وې.

مکتب ته ولاړم.

درس مو ووايه، کورته راغلم مور مې راته چای او ډوډۍ راوړه.

بيرون ولاړم له ملگرو سره مې لوبې کولې.

خو چې ناڅاپه مې په پلار باندې سترگې ولگيدې.

له کار څخه راغلی وو.

ډېر ستړی شوی وو، په مخ يې د خولو لارې جوړې وې.

نو ورمنډه مې کړه پلار مې په غېږ کې ونيوه.

او کور ته راغلو کورکې مو سودا خلاصه وه.

او له پلار سره مې روپۍ هم نه وې.

پلار مې د چای سره سپوره ډوډۍ وخوړه زه ډېر خفه شوم.

پلار مې چای وڅښه.

ماته يې ويل:

علي حيدره زويه!

درس دي وايه کوښښ کوه زما گرانه زويه!

نیمگری ژوند ناول

ماورته وویل:

سمده پلار جانہ درس مو ویلو وخت تېرېده.

څلور میاشتنی امتحانونه راوړسېدل.

استاذ په صنف کې وویل:

سبا سهار به د پارچو د چاپولو لپاره شل شل افغانی راوړی.

نن لارشی سبا روپی هم درسره راوړی.

ټول لارو خپلو کورو ته زه چې کور ته راغلم،

مورمې راته ټوټی راوړه.

ما ورته وویل:

مورجانې په مکتب کې رانه شل روپی غواړي د پارچو د

چاپولو لپاره

مورمې وویل:

سمده زویه چی پلار دې بیگا راغی.

ورته ووايه!

سمده مورې بیگاه مې پلار راغی.

ستري مشي مې ورسره وکړه، هغه دیر ستري شوی وو.

نیمگری ژوند ناول

نویي بالښت ته څنگ وواهه.

ما ورته وویل:

پلار جانۀ!

په مکتب کې رانه روپی غواړي.

پلار مې راته کړه.

زویه اوس خو نشته چې کار مې خلاص کړ.

بیا به یی درکړم.

ما ورته وویل:

سمده پلار جانۀ!

پدې شپه مې مور چای او سپوره ټوټی راوړه.

هغه مو وخوره لږم د خوب کوټې ته ډېر خفه وم، چې سبا به
استاذ ته څه وایم.

په همدې فکرونو کې ویده شوی وم.

سهار مې مور راباندغږ وکړ:

علی حیدره زویه!

نیمگری ژوند ناول

ای علی حیدره زویه!
ها څه وایی مور جانی.
چای دې وڅښه نور دی د مکتب وخت دی.
سمده موری!
زه راپاڅېدم مخ او لاسونه مې ومینځل، کتابونه مې
راواخیستل مکتب ته روان شوم.
په لاره کې دخپل صنفی سره یو ځای شوم.
هغه راته وویل:
روپی دې راوړي دي.
ما ویل:
نه.
زما له پلار سره نه وي.
تا راوړي دي.
هغه ویل:
هوو ما راوړي دي.
سمده اضافه روپی نلري چې زما پر ځای یې ورکړي.

نیمگری ژوند ناول

زه به يې بيا تاته درکرم.

ويل يې نشته.

زما ډېر فکر خراب شو.

مکتب ته ورسيدؤ.

استاد حاضري راوخيسته.

ويل يې:

چې د هرچا نوم مې اخيستو.

هغه دې روپۍ راوري.

سمده.

استاد چې يو څو نومونه واخيستل ټولو روپۍ ورکړې.

زما نوم يې واخيست.

ما ورته وويل:

استاد جانۀ!

زما سره اوس نشته.

بيا به يې درته راوړم، استاد غوسه شو.

او زه يې له صنف څخه وويستم.

نیمگری ژوند ناول

کورته راغلم.
مور راته وویل:
بچی و لې دومره وختي راغلي خيريت خو دی.
ماوویل:
هو موري اجازه مي راواخيسته.
سمده زويه!
درس دي وایه سهار بیا د تېر په څېر مور راباندې غږ وکړ.
اوزه پاڅېدم چای مي وڅښه.
کېناستم مور راته ویل:
زويه ولې ناست يې د مکتب دي ناوخته کړی.
ماورته وویل:
موری له ما سره پیسې نشته.
د تول صنف هلکانو پیسې ورکړي دي.
زما پاتې دي.
مکتب کې راته استاذ غوسه کوي.
مور مي ويل ته راحه زه یی له چا څخه درته قرض کړم.

نیمگری ژوند ناول

روپی یې راته قرض کړې.
زه مکتب ته روان شوم.
استاذ ته مې روپی ورکړې.
استاذ وویل:
غوږ ونیسی درې شپې وروسته مو امتحانونه دي.
امادګي ورته ونیسی .
سمده استاد
کورتۀ راغلم.
کتابونه مې راوخیستل، ښه مې مطالعه کړل.
خوب راغی ویده شوم.
درې شپې تېرې شوې.
سبا مو امتحانونه و.
زه هم روان شوم مکتب ته استاذ هم راغلی وو.
امتحان مو ښه خوندور وو.
ماتر ټول صنف ښه پارچه حل کړې وه.
استاذ هم راته وویل:

نیمگری ژوند ناول

کونښن کوه علي حیدره!
آفرین دېر ښه سوالونه دي حل کړي دي.
امتحانونه خلاص شول.
څلور ورځې يې رخصتي راکړه.
رخصتي هم خلاصه شوه، مکتب ته ولاړم.
نور ملگری راغلي وو مجلسونه روان وو.
چا ويل چې ما ته مې پلار د کامیابی په تحفه کې بایسکل
اخلي.
چا ويل:
چې ماته مې پلار د کامیابی په تحفه کې موبایل اخلي.
خو زه همداسې چوپ وم،
ځکه زما غریب پلار د ډوډۍ نه درلودې.
نو ماته به يې تحفه په څه اخیسته.
استاذان راغلل، ټول کتار-کتار شولو د نورو صنفونو نمرې
اعلانیډی.
د نور صنفونو چې خلاصې شوي نو زموږ د صنف شروع
شوی.

نیمگری ژوند ناول

استاذ راغی.

اول یې زما نوم واخیست.

اول نمره شوم.

دیر خوشحاله شوم کورته راغلم.

مور ته مې وویل:

مور مې هم ډېره خوشحاله شوه.

او بڼکل یې کرم.

چای او ډوډۍ مو وخوړه، شپې مې پلار راغی.

هغه ته مې وویل:

پلارجان!

زه اول نمره شوم هغه دیر خوشاله شو.

لس شپې وروسته اختر هم وو.

د مکتب رخصتي د اختر تر څلورمې ورځې پورې وه.

اختر راغی.

د غم اختر وو، زما مور هم لږه مریضه وه.

زما کالي هم نه وو، ټولو ملگرو مې نوي کالي کړي وو.

نیمګړی ژوند ناول

خو ما نه وو کړي.

وروسته د اختر نه می مور سخته ناجوره شوه، پلار می ډاکټر ته بوتله.

هغه ورته ویلی وو.

چی کابل ته یې بوخی دلته یی علاج نکړي.

زما فکر ډیر خراب وو، ځکه زما همدا یوه مور زما خوشالي وه.

بله ورځ می پلار مور کابل ته بوتله.

کابل کی ډاکټرانو ورته ویلي وو، چی دا باید عملیات شي.

عملیات ته ۴۰۰۰۰ زره افغانی پکار دي.

نو زما پلار سره روپی نه وې، نو یو درشکې پتی مو ګرو کړو.

بیا لارل کابل ته عملیات یی وکړ.

او څلور شپي یی بستر کړل.

څلور شپي وروسته کورته راغلل.

ډاکټر ورته ویلی وو چی شل شپي وروسته به یی بیا راولی.

شل شپي وروسته بیا مور اوپلار لارل کابل ته .

نیمګړی ژوند ناول

کابل کی داکتر ورته ویلی و.
تاسی دا باید پاکستان ته بوځی.
پلار می راغی کورته روپی یی دچا څخه قرض کړې.
لاړل پاسپورت یی جوړ کړ.
او پاکستان ته ولاړل.
زنگ به می ورته کاوه.
پلار به می ویل:
اوس دې مور ښه ده.
هلته یی یو څه دوا ورکړی وه.
کور ته راغلل، مور می نوره هم خرابه شوی وه.
دیر فکر می خراب شو.
خو بدبختانه چې مور می له دنیا ولاړه.
زما زړه داسی درد کولو چې ډیر ډیر می ژړل.
خو په ژړا هېڅ نه کېدل.
خو بیا مکتب شروع شو، ډیر وخت نه ورتلم.
ډیر خفه وم.

نیمگری ژوند ناول

حُکَه چي زما مور ډیره راباندې گرانه وه.
يوه مياست وروسته د استاد سره مخ شوم، هغه لږ ډاډگېر نه
راکړه.
راته يی وويل:
سبا ضرور مکتب ته راشه.
گني محرومېږی ضرور به راځي.
ما ويل سمدې.
سبا مکتب ته لاړم.
هغه خوند او مزه نه وه په مکتب کې وخت تېرېده.
په غم او په فکرونو کې وم.
له ژونده مې زړه تور وو.
امتحانونه راورسېدل، ماته يې هېڅ خوند نه راکولو.
پدې کال زه له اول نمره کې څخه ۳۹ مې نمرې ته را ټيټ
شوم.
غوښتل مې چې ځان وژنه وکړم.
نو پدې وخت کې مې يوه جنۍ وليده.
ډیره ښايسته او ښکلې ښکارېده.

نیمگری ژوند ناول

راته یې وویل:

ولې داسې خفه یې ما ورته ټوله کیسه وکړه.

هغه ډېره خفه شوه.

بیایې راته وویل:

خبر دا خوژوند دی.

مقابله ورسره وکړه، دیرې خبرې یې راته وکړې.

زړه مې لږ راحت شو، جنۍ به هر وخت زما سره لیدل دیرې خبرې به یې راته کولې.

ما مکتب هرڅه پریښي وو.

خو هغې بیا مجبوره کړم تر څو مکتب شروع کړم.

د هغې په لیدو مې غمونه کمېدل.

ورو ورو ورباندې مین شوم، بیا مې لږ ژوند سم شو.

خو کور راته زندان وو.

دې انجلۍ راته وویل:

مکتب شروع کړه.

ضرور.

نیمگری ژوند ناول

ما ویل:

سمده وخت تپریده.

ما غوښتل چی د مینی اظهار ورته وکړم.

خو ما نشوای کولی.

خو اخر هغې راته وویل:

چی مینه درسره لرم.

ما هم ورته وویل:

مینه درسره لرم.

غم مې ورو ورو کمېده.

وخت تپریده.

د هغې جنې سره به می هر وخت لیدل.

له ډېر وخت وروسته د هغه کورنۍ هغه له بیرون وتلو منع کړه.

ما به د هغې انتظار کاوه.

خو هغه نه راتله.

بیا مې د ژوند هیلې مړې شوې بیا له ډېر وخت وروسته مې موبایل ته مسیج راغلی وو.

نیمگری ژوند ناول

لیکلي یې وو.
(اسلام عیکم!)
ماورته ولیکل:
وعلیکم سلام!
وېبڼه ځان دې راته معرفي کړه.
بل مسیج راغی نوم یې راته واخیسته.
زړه مې ډېر خوشاله شو.
زما پوښتنه یې وکړه.
ما ویل:
اوس ښه یم ته سنگه یې.
ویل یې:
الحمدلله!
زه هم ښه یم.
ډیره گپه مې ورسره وکړه.
هر وخت به مې مسیج ورته کاوه، ډیر وخت وشو.
مسیجونه مو کول د هغه ساده موبایل وو.

نیمگری ژوند ناول

د مسیج مصرف هم ډېر وو.

ځکه په یوه مسیج ۲ افغانۍ کټ کوي، نو ما و غوښتل ترڅو
یو موبایل ورته واخلم.

لارم.

موبایل مې واخیست.

اوس نو ده ته د ورکولو لار یې هم نه وه.

ما ورته سیمکارت او انټرنیټ او واټساف فعال کړل.

مسیج مې ورته وکړ.

چی موبایل مې اخیستی هغه راته ویل:

سه دې کولو په هغه روپیو به دی ځان ته چیشی اخیستی وی.

ما نه خو د مسیج مصرف ډیر زیات وو.

پدې کې مې واټساف فعاله کړی دی.

مصرف یې کم دی .

اوس دا راته ووايه چی څنگه به یې درکوم.

هغې راته وویل:

سبا زموږ د ماما د زوی واده دی.

نیمگری ژوند ناول

زه هلته خم په لاره کې يې راته کېږده.
ما ويل سمدې.

لاړم موبایل مې د خاورو لاندې پټ کړ.
او شين پلاستیک مې يې پر سر کېښود.
هغه ته مې دا نښانې وويله.
او زه ولاړم پټ هلته کېناستم.
ماويل:

چی بل سوک يې وانه خلي خو د خدای پاک مهرباني وه.
د هغه ورور له هغه څخه مخکې روان وو.
او هغه جنی موبایل واخيست.

زه ډېر خو شحاله شوم، بيگا مې ورته مسیج کولو خو جواب
يې نه راکوه.

زه ډیر خفه شوم د شپې یوه بجه وه خوب راغی.
په همدې فکرونو کې ویده شوم.

سهار چې پاڅېدم موبایل مې راواخيست، مسیجونه راغلي
وو.

زړه مې ډېر خوشحاله شو.

نیمگری ژوند ناول

مسیح کي یې ویلی وو.

گرانې وېښه!

زه ډیره مصروفه شوم.

سنگه یې!

ما ویل ښه یم.

ته سنگه یې!

ویل یې الحمدلله ښه یمه.

شکر چې ښه یې راته یې وویل:

مکتب ته ځي ما وویل:

هو.

هغه وویل:

په څو بجو ما ویل په اتو بجو ځم.

نو لار شه ناوخته کيږي گرانې!

سمده گرانی ځم.

کوشش کوه سمده.

شه وخت گرانی مننه ستا هم شه وخت لارم.

نیمگری ژوند ناول

مکتب لږ مې بيا مکتب ته زړه کېده.
درس مو وایه ما هم یو ځلي بيا کوبښن شروع کړ.
لس شپې وروسته کلني امتحانونه وو.
کوبښن مې کاوه.
د مکتب نه راغلم ډیر خفه شوم.
ځکه چی مور مې ژوندی وه.
هغی به راته چای او ډوډی تیار سم کړي وو.
خو اوس یې یادونه شته او هغه نشته.
لاږم چای او ډوډی مې ځان ته راوړل او ومی خوړل.
کتابونه مې راواخیستل، مطالعه مې شروع کړه.
چی موبایل ته مې مسیج راغی هغه جنی وه مسیج کې یې
لیکلي وو.
راورسېدې له مکتبه.
ماورته وویل:
هوو گرانی راورسېدم.
لس شپې وروسته مو امتحانونه شروع کړي.

نیمگری ژوند ناول

هغې راته وویل:

کوبښن کوه .

که له ۳۹ نمرې څخه ۷ نمرې ته راغلی نو زه درته کالي کړم.

او که له ۷ نمرې ټیټ وي، نو هیڅ تحفه نه درکووم.
ما ویل:

سمده کوبښن کوم .

خو ته به دا کالي سنگه ماته راکوي.

ته خو بیرون نشي راوتلی.

ویل یې:

ته ځان کامیاب کړه کالی زه په کوم رقم درته رسوم سمده؟

ما ویل سمده.

منه ما ویل سمده گرانی.

جنی وویل:

کوبښن کوه زه ځم پلار مې راغی ټوټی وروړم .

ماویل سمده گرانی ښه وخت ولری .

نیمگری ژوند ناول

په کتاب کتلو می پیل وکړ.
چې دروازه ټک ټک شوه.
زه ور غلم چې ومې کتل هغه سبری وو، چې زما پلار ورنه
روپی قرض کړې وې.
ستری مشی می ورسره وکړې.
زما لاس یی بیرته را ټیله کړ.
راته یی وویل:
روپی می راکړه کنه بیا به وایې چې خبر نه وم.
ما ورته وویل:
سمده کا کا چې پلار می راو لیگلی دربه یی کړم.
سبری لاږو خو ډیر ښکځل یی ماته وکړل.
ما هېڅ ورته ونه ویل.
ډیر فکر می خراب شو.
غوښتل می چې کار پیدا کړم کار وکړم.
هغه متل دی.
(د پیرانگ او د پار تر منځ شوم)

نیمگری ژوند ناول

که مکتب پریردم، مینه می له لاسه ورکوم.
او که مکتب وایم، خلک رانه پیسی غواری.
پلار ته می زنگ وکړ، پلاره زه درخم ایران ته د کرایي لپاره
روپی راولپکه.
هغه راته غوسه شو.
راته یې ویل:
پام گوره زویه داسې ونکړې مکتب دې وایه چی روپی دې
پکارېدې زه یې درلیگم.
ماویل:
سمده پلارجانہ خوزه یی پرینبوم، دیر تینگار یې وکړو.
ما هم د هغه خبر ومنله.
او ورته ومی ویل:
چی پلاره هغه تا چی روپی ورنه قرض کړې وي.
هغه سړی پیسی غواری.
پلار می وویل:
سمده زویه خو د هغې د وعدې وخت هم لا پوره ندی.
خو زه یی درلیگم.

نیمگری ژوند ناول

لږې راسره شته لږې به قرض کړم .

ته دې درس وایه زویه .

ما وویل:

سمده پلار جانہ!

روپی یې راوړلې ما هم هغې سېري ته روپی کورته
وروړې بیرته کور ته راغلم.

کور هم دزدان په څېر وو.

ځکه چې مور مې نه وه.

امتحانونه شروع شول، بڼه روان وو.

آخر خلاص شول لس شپې رخصتی یې راکړه.

هغې جنی ته مې مسج کولو هر وخت.

ورته ومی ویل:

کالي مې تیار کړه.

هغې وخنډل.

ما ورته وویل:

ولې خاندی؟

نیمگری ژوند ناول

ویل یې:

همداسې مې وخنډل.

نه نه اوس به راته وایې ویل یې:

چی ته په ځان باوري یې چې کامیاب یې ما ویل:

هوو .

ښه سمدې د نتایجو عکس به دې ماته رالېږي.

ما ویل سمدې گرانی .

نتایج اعلان شول، زه ۶ نمره شوی وم.

ډېر خوشحاله شوم راغلم کورته خو کور کې کې مورکې نه وه.

بیرته بیرون ته راووتم.

عکس مې جینې ته ولېږه.

هغه هم ډېره خوشحاله شوه.

او راته یې وویل:

جایزه دې وگټله.

ماویل:

نیمگری ژوند ناول

هوو.

اوس نو سنگه راكوي زما تحفه كه څوك دې ونه ويني.

ويل يې ته فكر مكوه.

زه نن ځم په ۹ بجو كاريزه ته هلته كالي مينځم.

هلته راشه زه يې په اوبو كې در خوشي كوم.

او ته يې ونيسه.

ما ويل:

سمده گراني زه ډېر خوشحاله شوم.

چې زه هم يوداسې څوك لرم چې په غم مي خفه كيږي.

او په خوشالي مي خوشحاليږي.

ورغلم كالي مي راوړل.

ډېر بنكلي گريوان او ډېر بنكلي رنگ يې وو.

زه ډير خوښ شوم، لارم كالي مي خياط ته يوړل.

د خياط هم ډېر خوښ شول.

د كالو اندازه يې ونيوه.

او زه ترې كور ته راغلم.

نیمگری ژوند ناول

کور کې مې دېگ وکړ او ټوټې مې وخوړه.

د ماسپینین لمونځ لپاره مسجد ته ولاړم.

ملگرو راته ویل:

علي حیدره اوس سنگه یې؟ درسونه دې سنگه دي؟

ما ورته وویل:

الحمدلله اوس ښه یم.

له جومات لارم څخه راساً ولاړم خیاط ته کالي می راوړل.

ډېر ورته خوشحاله ومېر.

ځکه زما ژوند په غریبې کې تېر شوی وو.

ښه کالی مې نه وو لیدلي په لاره کې خپل خالق ته په سجده شوم.

او داسې دعا مې وکړه:

یا ربه!

ته خو مې دغه انجلۍ نصیب کړې.

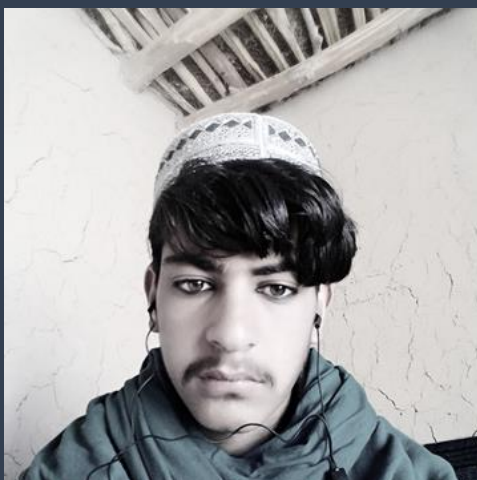
زما د مور غمونه یې ټول را څخه هېر کړل.

ډیره ښکلې انجلۍ وه.

نیمگری ژوند ناول

زه یې د ژوند کولو لپاره یو ځل بیا راوچت کړم.
زما ډیره مینه ورسره ده.

پای

نور وروسته بیا لیکم ،

نیمگری ژوند ناول

ملگرو تر همدې ځای می رسولی دی.

او ماته دوعا کوی.

چی هغه انجلی می نصیب شی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library